

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 02.03.2006
COM(2006) 87 konč.

SPOROČILO KOMISIJE

Pomoč EU: nuditi več, hitreje in bolje

UVOD

Pred srečanjem na vrhu ZN septembra 2005 se je skupnost donatorjev na forumu na visoki ravni v Parizu marca 2005 zavezala, da bo korenito spremenila svoje postopke in tako izboljšala učinek svojih dejavnosti ter pomagala uresničiti kakovostni preskok, ki je potreben za doseg razvojnih ciljev novega tisočletja. Evropska unija (države članice in Komisija, vključno z 10 novimi državami članicami kot uveljavljajočimi se donatorji) se je na podlagi tega zavezala k izpolnjevanju ambicioznih ciljev, in sicer kot posamezni donatorji ter kot kolektivna skupina. Odločena, da bo nadaljevala izvajanje mednarodne agende in prevzela svoj delež v prizadevanjih, je EU osrednjo vlogo v svoji razvojni strategiji dodelila večji učinkovitosti pomoči in se dejansko zavezala, da bo povečala učinkovitost svoje pomoči.

Ta sklop odločitev pomeni izčrpen seznam podrobnih in konkretnih ukrepov, ki se bodo razvijali in izvajali do leta 2010. Temeljijo na praktičnih izkušnjah, dobrih praksah in pričakovanih partnerskih držav ter na načelih usklajevanja, lastništva, približevanja in upravljanja v skladu z rezultati Pariške deklaracije. Te zaveze je zdaj treba preoblikovati v konkretne ukrepe, EU pa se mora osredotočiti na njihovo izvajanje na kraju samem ob upoštevanju posebnih značilnosti vsake države.

V **I. delu** tega akcijskega načrta so v enotnem in izčrpnem dokumentu povzete zamisli devetih časovno omejenih nalog, ki jih mora EU kot skupina zdaj izpolniti.

V **II. delu** tega akcijskega načrta so predstavljene prve štiri takojšnje naloge, ki so že razvite in pripravljene za takojšnje sprejetje in izvajanje v izbranem številu partnerskih držav.

V **III. delu** tega akcijskega načrta je opisanih ostalih pet nalog, ki jih je treba razviti v letu 2006 in izvesti v praksi do leta 2010.

Poudariti je treba, da sta dve takojšnji nalogi iz tega akcijskega načrta podrobneje predstavljeni v dveh posebnih sporočilih (Sporočilo o financiranju za razvoj in učinkovitost pomoči in Sporočilo o skupnem programskem okviru). Ti trije dokumenti tvorijo „paket o učinkovitosti pomoči“, ki je predložen Svetu in Parlamentu.

Tabela 1. Pregledna tabela

1. os <u>Vpogled v pomoč EU</u>	2. os <u>Izvajanje pariške agende</u>	3. os <u>Krepitev soglasja EU</u>
<i>Atlas donatorjev</i> (takojšnja naloga)	<i>Načrti</i> (takojšnja naloga)	<i>Delitev dela</i> (kratkoročna naloga)
<i>EU zbirka</i> (kratkoročna naloga)	<i>Skupno načrtovanje programov</i> (takojšnja naloga)	<i>Sofinanciranje</i> (kratkoročna naloga)
<i>Mehanizmi za spremljanje</i> (takojšnja naloga)	<i>Skupne ureditve</i> (kratkoročna naloga)	<i>Vizija EU</i> (kratkoročna naloga)

I. DEL DOLOČITEV NAŠIH ZAVEZ

Naše zaveze glede učinkovitosti pomoči lahko razdelimo na tri medsebojno povezane osi, ki obravnavajo:

- (1) pregledno in na znanju temelječe geografsko načrtovanje in spremljanje naših dejavnosti;
- (2) izvajanje naših skupnih zavez, sprejetih s Pariško deklaracijo o usklajevanju in približevanju;
- (3) uresničevanje stebra novega strateškega okvira EU o učinkovitosti pomoči, kot je opredeljen v izjavi o novi razvojni politiki („Evropsko soglasje“) in strategiji EU za Afriko.

1. OS: VPOGLED V POMOČ EU

Stalno pregledovanje naših dejavnosti je bistven predpogoj za analizo uspehov in neuspehov, ki temelji na znanju in na podlagi katere lahko načrtujemo učinkovito in optimalno prerazporeditev naših dejavnosti in metod. Takšno nepristransko preverjanje naše razvojne pomoči je ne le obvezno za zagotavljanje preglednosti našim volivcem in javnosti, temveč tudi bistvena podlaga, na kateri moramo oblikovati svoje strateško načrtovanje.

Izboljšanje geografskega načrtovanja naše pomoči

Iz prve izdaje atlasa donatorjev EU sta razvidna dva trenda: (i) koncentracija pomoči v določenih „privlačnih“ državah in sektorjih ter ustvarjanje „sirot“ ali pozabljenih držav in sektorjev ter (ii) razdrobljenost dejavnosti v „priljubljenih“ državah/sektorjih zaradi povečanega števila akterjev in majhnih projektov.

Da bi bila iz analize boljše razvidna operativna načela za boljše organizacijo in izboljšanje delitve dela, je treba atlas donatorjev izboljšati tako, da so ocene bolj natančne in specifične, pri tem pa je treba zaradi obveščanja javnosti ohraniti preglednost.

Pregled razvojnih predpisov EU

Mednarodna agenda o učinkovitosti pomoči vse bolj spodbuja skupne dejavnosti in sinergijo med akterji razvoja.

Glavni cilj je zagotoviti, da bo našim partnerskim državam ter tudi drugim akterjem razvoja na voljo pregled vseh trenutnih predpisov in postopkov držav članic. Takšna utrditev sistemov donatorjev držav članic EU bo združena v različne zbirke, zasnovane kot izčrpani in uporabni priročniki, ki bodo olajšali delo vsakemu akterju (pa naj bo to uradnik partnerske države, malo ali srednje veliko podjetje ali nevladna organizacija), ki mora razumeti naše predpise. Zbirke, ki bodo določale različne temeljne elemente, se bodo lahko uporabljale tudi kot podlaga za spodbujanje prihodnjega napredka na področju usklajevanja in poenostavljanja.

Spremljanje naših obljub

V Pariški deklaraciji so se donatorji in partnerske države dogovorili, da bodo ustanovili mehanizem za spremljanje, ne da bi pri tem nastale vzporedne „dejavnosti spremljanja“. Da bi

ohranili dinamiko reform in hitrost izvajanja je EU v celoti podprla močan, vendar realističen proces spremljanja, in sicer tako (i) na mednarodni ravni za cilje, o katerih se je skupnost donatorjev dogovorila kolektivno, kot (ii) na ravni EU za naše dodatne zaveze in prispevke.

2. OS: TAKOJŠNJE UKREPANJE

Uresničitev našega skupnega prispevka k vrhu tisočletja ZN v septembru 2005 je pomembna potrditev mednarodnih prizadevanj za učinkovitost pomoči, ki so potekala zadnji dve leti in so bila uradno sprejeta v okviru Pariške deklaracije o usklajevanju in približevanju, sprejete februarja 2005. Ta paket zavez EU je temeljil na prvotnih priporočilih iz poročila *ad hoc* delovne skupne za usklajevanje (Ad-Hoc Working Party on Harmonization, ADWPH), ki so bila uradno sprejeta na podlagi sklepov Sveta za splošne zadeve novembra 2004.

Podpiranje procesov lokalnega usklajevanja

Načrt določa konkretna vprašanja usklajevanja (iz predvidenega izbora ukrepov), ki jih morajo izvajati vsi donatorji EU, ki delujejo v določeni državi. Z načrti naj ne bi nadomestili akcijskih načrtov na državni ravni za usklajevanje in približevanje, temveč določili področja, na katerih bi donatorji EU lahko pomagali okrepiti obstoječe lokalne procese, ki jih vodi bodisi vlada bodisi donatorji, ali jih oblikovali, če je to potrebno, z ukrepi, ki presegajo obstoječe pobude.

Razvijanje večletnega skupnega programskega okvira

Namen skupnega programskega okvira je oblikovati mehanizem, ki bi bil združljiv z obstoječimi nacionalnimi dokumenti in cikli, odprt za druge donatorje in ki bi ponujal okvir za ponovno razvrstitev podvajajočih se elementov v sistemih držav članic ter tako zmanjšal transakcijske stroške našega načrtovanja programov. Okvir bi vseboval elemente, kot so stvarni opis značilnosti držav, skupna analiza razmer, sezname donatorjev in analiza mešanice politik EU. Srednjeročno bi moral donatorjem zagotoviti možnost, da določijo skupen strateški odziv na izzive, ki so razvidne iz skupne analize držav, dolgoročno pa naj bi utrl pot za morebitno skupno načrtovanje programov. Razprave o tem vprašanju imajo že dolgo zgodovino, saj je Svet novembra 2004 določil načela, aprila 2005 vsebino in novembra 2005 časovni raspored za proces skupnega programskega okvira.

Razvijanje skupnih lokalnih ureditev

Namen teh ureditev, ki so v sklepih Sveta označene kot skupne finančne ureditve, je s sprejetjem formalnega dokumenta podpreti enotne mehanizme dialoga, izplačil in poročanja na ravni držav med skupnostjo donatorjev in partnersko državo. V praksi obstajajo delni in zanimivi primeri, kot sta Zambija in Mozambik, ki temeljijo predvsem na proračunski podpori in poslih zamenjave (swap). Ti obstoječi mehanizmi so se izkazali za zelo učinkovite pri (a) zniževanju transakcijskih stroškov in bremena, ki ga nosi partnerska država, (b) oblikovanju dobrih in trajnih delovnih odnosov med donatorji in (c) omogočanju delitve dela. Cilj je razviti skupni model, prilagojen značilnostim držav.

3. OS: KREPITEV EVROPSKEGA SOGLASJA

Izjava o novi razvojni politiki („Evropsko soglasje o razvoju“), ki je bila sprejeta decembra 2005, poudarja učinkovitost pomoči EU kot ključni element njene skupne vizije. Strategija

EU za Afriko, ki jo je potrdil Evropski svet, hkrati poziva k hitrejšemu in neprekinjenemu izvajanju agende o učinkovitosti pomoči v Afriki. Ta novi politični okvir kot tak poziva k:

- (i) boljši delitvi dela, s katero naj bi dosegli boljšo komplementarnost ter zagotovili minimalno prisotnost EU v občutljivih državah in zlasti v „sirotah glede pomoči“;
- (ii) bolj povezanemu ukrepanju z intenzivnejšo uporabo sofinanciranja in izkoriščanjem izkušenj novih držav članic ter pomočjo pri njihovi postopni vključitvi med donatorje;
- (iii) krepitvi prispevka in vpliva EU v skladu z načeli in vprašanji, poudarjenimi v evropskem soglasju.

Spodbujanje delitve dela

Prevelika razdrobljenost razvojne pomoči je povzročila razpršenost, podvajanje in celo protislovja v dejavnostih pomoči, kar zmanjšuje možen učinek zaradi kopičenja nepotrebnih administrativnih stroškov in povečevanja bremen, ki jih morajo nositi partnerske države. Krepitev komplementarnosti naših dejavnosti je ključnega pomena za povečanje učinkovitosti naše pomoči. V okviru Pariške deklaracije so se donatorji dogovorili, da bodo v celoti izkoristili svojo primerjalno prednost, pri tem pa upoštevali pravico partnerske države, da se odloči, kako bo dosegla večjo komplementarnost.

Cilj je torej okrepiti delitev dela, in sicer tako (i) na ravni države kot tudi (ii) na meddržavni in regionalni ravni, kar pa prinaša različne izzive, ki se jih je treba previdno lotiti zaradi političnega pritiska, nezadostne preglednosti in izgube priložnosti. V tem okviru je treba posebno pozornost posvetiti dejavnostim uveljavljajočih se donatorjev v novih državah članicah.

Več skupnih dejavnosti EU

EU je sklenila razviti več skupnih ukrepov. Namen te pobude je opredeliti strateški pristop k sofinanciranju, ki bo zagotovil, da bo velik del skladov Evropske skupnosti imel katalitično vlogo pri spodbujanju razvoja več skupnih dejavnosti EU. Poleg tega bo predvideno povečanje obsega pomoči v naslednjih nekaj letih predvsem povečalo pretok dvostranske pomoči. To bo za države članice pomenilo nekaj zahtevnih izzivov glede administrativnega vodenja. V tej zvezi je pomembno, da se ne ustvarjajo nepotrebne dodatne administrativne strukture.

Poleg opredelitve „aktivne ponudbe Evropske komisije“ (pri kateri bi skladi Evropske skupnosti lahko sofinancirali skupne dejavnosti) je pomembno določiti tudi „pasivno ponudbo Evropske komisije“, pri kateri bi se lahko nacionalni skladi administrativno vodili prek Komisije in prevzeli sofinanciranje operacij, povezanih z dejavnostmi, ki so oblikovane na ravni držav in se te o njih odločajo. Navsezadnje nove države članice vse bolj razvijajo lastne dejavnosti na tem področju. Predlagani strukturiran pristop k sofinanciranju bi moral spodbuditi njihovo širjenje.

Krepitev vizije EU o razvojni pomoči

Politični in intelektualni učinek finančnih prispevkov EU na področju razvoja še ni v celoti priznan in razvit. Cilj te naloge je okrepiti politično in analitično vlogo EU s konkretnimi ukrepi. Spodbudila naj bi evropsko razpravo o razvoju in podprla najboljšo prakso. EU lahko

deluje kot intelektualni temelj tako, da krepi skupni prispevek in stališča določene skupnosti donatorjev EU.

2006: TRENUTEK RESNICE

Bistvenega pomena je, da se naše obljube hitro začnejo izvajati na terenu in je njihov učinek viden do leta 2010. Poleg tega se je EU tako kot drugi donatorji strinjala, da se bo sestala in ocenila svoj napredek pri izvajanju svojih prispevkov k agendi o usklajevanju na tretjem srečanju na visoki ravni, ki bo potekalo v Gani leta 2008. Zato je pomembno, da se do takrat doseže večji učinek rezultatov. Da bi izpolnili te obljube in zastavljena pričakovanja, ta akcijski načrt za vsako od svojih 9 nalog predstavlja okvirne, pragmatične in realistične rezultate za leto 2010 ter tudi srednjeročne cilje za leto 2008.

Oblikovanje še enega pilotnega procesa bo zgolj še eno opravičilo za nezadosten napredek v zvezi z agendo. Pri sprejemanju svetovnih procesov pa je pomembno, da se izvajajo realno in ob upoštevanju lokalnih posebnosti. V tem akcijskem načrtu bo torej predlagana podpora in spremljanje izvajanja ustreznih nalog v omejenem, vendar ustreznem številu držav; z njim bodo naše zaveze dejansko zaživele.

II. DEL TAKOJŠNJE UKREPANJE

V tem drugem delu akcijskega načrta so opisane štiri naloge, ki so že pripravljene za takojšnje sprejetje v letu 2006. Ustrezajo vzporednim predlogom, ki so bili predloženi Svetu in Parlamentu spomladi leta 2006. Ta akcijski načrt ne opisuje podrobno njihove vsebine, temveč se osredotoča na cilje njihovega postopnega izvajanja.

1. naloga – atlas donatorjev

Revidiran II. atlas donatorjev EU je bil razvit na podlagi petih elementov:

(i) Letno poročilo EU

Da bi se povečala ozaveščenost javnosti o razvojni pomoči EU, bodo v tem letnem poročilu EU predstavljeni naši skupni izzivi ter tudi naši skupni in/ali posamezni, vendar usklajeni odzivi. V njem bodo vidno in pozitivno poudarjene projektne dejavnosti vsakega donatorja iz EU (držav članic in Komisije). Poročilo bo objavljeno vsako leto od leta 2006 dalje.

(ii) Izboljšani atlas donatorjev

Obstoječi I. zvezek atlasa bo revidiran in posodobljen v sodelovanju z državami članicami in OECD/Odborom za razvojno pomoč (Development Assistance Committee – DAC) do sredine leta 2006.

(iii) Dodaten regionalni poudarek

V okviru izvajanja strategije EU za Afriko bo v II. zvezku atlasa prvič dodan regionalni poudarek, in sicer na zahodni Afriki. Dovolj bo podroben, da bo omogočil realno razpravo o delitvi dela, in bo podprl globljo in bolj specifično analizo glede na nastajajoče regionalne procese. Vsakih šest mesecev bodo izšli dodatni zvezki z drugimi regionalnimi poudarki, tako da bi srednjeročno pokrili vse dele sveta v razvoju.

(iv) Geografsko načrtovanje na ravni držav

Pomembno je, da se načrtovanje pomoči izvaja na ravni države tako, da so zajeti vsi donatorji, ki delujejo v tej državi. V ta namen so bili razviti vzorci v treh od štirih pilotnih držav EU: partnersko voden vzorec v Nikaragvi, donatorsko voden vzorec v Mozambiku in vzorec v Vietnamu, ki ga vodi EU. Taka praksa se bo do leta 2008 razširila na vse podpisnice Pariške deklaracije.

(v) Uveljavljajoči se donatorji

Pojavljajo se novi akterji, ki vplivajo na razvojno skupnost, kot jo poznamo. Študija, ki se trenutno izvaja, proučuje dejavnosti največjih uveljavljajočih se donatorjev (države BRICS: tj. Brazilija, Rusija, Indija, Kitajska in Južna Afrika). Evropska komisija predlaga, da se do leta 2006 na ravni EU opravi dialog o razvoju s temi državami.

2. naloga – spremljanje procesov EU in Odbora za razvojno pomoč

Spremljanje mora zajemati dva skopa zavez: prvič, mednarodne cilje, o katerih so se dogovorili vsi udeleženci, donatorji in prejemniki v Parizu, vključno z bolj ambicioznimi dodatnimi cilji, ki si jih je zastavila EU,¹ in drugič, prispevke EU v smislu konkretnih operativnih nalog EU kot skupine.

(i) Prvi sklop zavez

Te zaveze se bodo spremljale prek mehanizmov, ki jih trenutno določa skupni projekt za spremljanje OECD/Odbora za razvojno pomoč. Spremljanje zajema vse donatorje in partnerske države in bo temeljilo na državno vodenih raziskavah, ki bodo merile napredek glede na Pariško deklaracijo. Kazalci, ki bodo uporabljeni v raziskavah, bodo v letu 2006 preizkušeni na terenu v Kambodži, Gani, Nikaragvi, Senegal, Južni Afriki in Ugandi. EU si mora prizadevati za hitro in neprekinjeno izvajanje Pariške deklaracije, da ne bi prišlo do nadaljnjih zamud.

(ii) Drugi sklop zavez

Od leta 2006 dalje se bo izvajanje dejanskih operativnih nalog EU spremljalo prek letnega poročila o nadaljnjih ukrepih po Monterreyu, ki bo ocenjevalo izpolnjevanje obljub na ravni EU v smislu obsega in učinkovitosti pomoči.

Zato nalogo je treba hkrati s tem akcijskim načrtom Svetu in Parlamentu predložiti posebno sporočilo in delovni dokument službe.

¹ (i) zagotoviti vso pomoč za krepitev zmogljivosti prek usklajenih programov z vse večjo uporabo ureditev med več donatorji; (ii) usmeriti 50 % medvladne pomoči prek državnih sistemov, vključno s povečanjem deleža naše pomoči, zagotovljene prek proračunske podpore ali sektorskih pristopov; (iii) izogibati se ustanavljanju novih enot za izvajanje projekta; (iv) za 50 % zmanjšati število neusklajenih misij.

3. naloga: načrti

Obstoječi načrti zagotavljajo ustrezno pokritost držav v razvoju. Načrti se razlikujejo po svojih značilnostih, za večino pa so značilni pozitiven pristop in visoka pričakovanja. Odzive lahko razvrstimo v naslednje štiri kategorije držav:

- (1) kjer načrt ne dodaja vrednosti,
- (2) kjer načrt še ni sprejet,
- (3) kjer se je sprožil lokalni proces in/ali načrt EU,
- (4) kjer se je začel izvajati lokalni proces in/ali načrt EU.

Prva analiza je pokazala, da bo treba okrepiti več procesov. Pomembno je, da se s partnerskimi državami in drugimi donatorji hitro prouči, kako bi lahko nadgradili proces načrtovanja, okrepili in si delili odgovornosti spremljanja ter obvladali naraščajočo uradno razvojno pomoč na regionalni ravni. Določitev načrtov bi morala biti končana do leta 2006, vsi cilji načrtov pa bi morali biti izpolnjeni do leta 2010.

Zato se predlaga, da se od leta 2006 dalje organizirajo redni tehnični seminarji, na katerih bi se ocenili procesi, organizirala delitev dela za nadaljnje spremljanje ukrepov in določili kvalitativni cilji za izvajanje. Poleg tega je treba ustanoviti sistem za stalno podporo in spremljanje v 12 državah, kjer so zanesljivi načrti uveljavljeni ali pa naj bi se pravkar začeli izvajati (Bangladeš, Burkina Faso, Etiopija, Gana, Indija, Jordanija, Kenija, Mali, Mozambik, Nikaragva, Južna Afrika in Vietnam).

V okviru te naloge je treba pripraviti posebno poročilo.

4. naloga – skupni programski okvir

Prva študija je analizirala zbirko nacionalnih programskih dokumentov ter opredelila podvajanja in skupne temeljne elemente. Druga študija je analizirala izkušnje, pridobljene iz obstoječih primerov na terenu, in sicer predvsem strategijo za skupno pomoč, razvito v Ugandi, Tanzaniji in Zambiji. Tretja študija se je osredotočila na trenutno načrtovanje programov v Ugandi, njen namen pa je bil pokazati, kakšen bi lahko bil prihodnji skupni programski okvir v določeni državi. Omogočil je vizualizacijo možnih rezultatov in koristi ob upoštevanju lokalnih izzivov in značilnosti. Ugotovitve teh študij so bile leta 2005 predstavljene državam članicam, s katerimi se je o njih razpravljalo, pozneje pa je na njihovi podlagi Komisija razvila svoj predlog za večletni skupni programski okvir.

Čeprav je treba skupni programski okvir sprejeti do sredine leta 2006, ga je treba izvajati pragmatično, postopno in „priložnostno“. Dejstvo, da se trenutno zblizujejo programski ciklusi dvanajstih donatorjev v Mozambiku, je namreč edinstvena priložnost. Zato priporočamo, da se sicer ohrani svetovni pristop, a se pri tem osredotoči na izvajanje v omejenem številu držav z uporabo naslednjih enostavnih izbirnih meril:

- (1) države, kjer obstaja nacionalna strategija za revščino;
- (2) države, kjer bosta vsaj dva donatorja iz EU začela novo načrtovanje programov v letih 2006–2007;
- (3) države, kjer obstajajo zadostne zmogljivosti za lokalno usklajevanje.

Tako bi dobili okviren seznam držav (Bangladeš, Burkina Faso, Etiopija, Gana, Haiti, Mali, Mozambik, Nikaragva, Ruanda, Senegal, Južna Afrika, Tanzanija, Vietnam, Uganda in Zambija), kjer bi lahko predlagali začetek izvajanja skupnega programskega okvira do leta 2008. Med njimi je enajst afriških držav, kar ustreza zahtevi strategije EU za Afriko v zvezi z takojšnjim izvajanjem agende o učinkovitosti pomoči v Afriki. Haiti je predlagan kot dodatna država za povezovanje tega procesa s posebnostmi občutljive države. V državah, kjer se je že začela izvajati strategija skupne pomoči donatorjev (Tanzanija, Uganda in Zambija), je pomembno, da se uveljavi skupni programski okvir in podpre te procese.

Do leta 2010 je treba doseči nadaljnjo širitev skupnega programskega okvira na vse ostale države AKP ter tudi na vse države, ki so podpisale Pariško deklaracijo.

V okviru te naloge je treba hkrati s tem akcijskim načrtom Svetu in Parlamentu predložiti posebno sporočilo.

III. DEL DOKONČANJE AGENDE

Ta tretji del akcijskega načrta se nanaša na ostalih pet nalog, ki jih je treba še oblikovati do konca leta 2006.

5. naloga – operativna komplementarnost

Poročilo *ad hoc* delovne skupne za usklajevanje vsebuje smernice v obliki izbora ukrepov za razvoj operativne strategije EU za doseganje komplementarnosti. Komisija predlaga, da Svet do sredine leta 2006 odobri **nekaj smernic** za tako operativno strategijo na podlagi izkušenj, pridobljenih iz revidiranega atlasa donatorjev. Komisija bi lahko nato Svetu predlagala **sklop pragmatičnih operativnih načel** za spodbujanje naše delitve dela, ki naj bi jih sprejel do konca leta 2006.

Po sprejetju naj bi se ta načela začela izvajati v praksi v povezavi s prihodnjimi regionalnimi poglavji revidiranega atlasa donatorjev in tako vsakih šest mesecev zajela eno regijo, do leta 2010 pa bi pokrila ves svet.

V okviru te naloge je treba pozneje Svetu in Parlamentu predložiti posebno sporočilo.

6. naloga – Pospješevanje skupnih dejavnosti: katalitična vloga sofinanciranja ES

Komisija bo še pred koncem leta 2006 predlagala strukturiran mehanizem sofinanciranja za sklade Evropske skupnosti. Dvojni predlog za „aktivno“ in „pasivno“ ponudbo bo obravnaval načela, merila in operativne pogoje za strukturiran mehanizem sofinanciranja. Cilj bo razviti dejavnosti sofinanciranja z državami članicami do leta 2010.

Poudariti je treba, da je za izvedbo te naloge treba dokončati revizijo vseh obstoječih ovir za sofinanciranje v sedanjih predpisih Evropske komisije. Ta vključuje spremembe finančnih uredb, Priloge IV k Sporazumu iz Cotonouja in vnos posodobljenih pravil v vse prihodnje predpise, za katere Komisija zahteva podporo Sveta. Bistvenega pomena je, da se vse ovire odpravijo do leta 2008.

V okviru te naloge je treba pozneje Svetu in Parlamentu predložiti posebno sporočilo.

7. naloga – krepitev vizije EU

„Evropsko soglasje o razvoju“ je poudarilo možnost skupne analize in razprave na evropski ravni z namenom spodbujanja intelektualnega središča odličnosti glede razvojnih vprašanj. To središče se bo oblikovalo s pomočjo naslednjih elementov:

(i) Mreža raziskovalnih centrov za razvoj

Čeprav so evropski centri odličnosti na področju razvoja dali pomembne akademske prispevke, se zdi, da so po naravi razpršeni. Zaradi nezadostne „enotnosti“ evropskih raziskovalnih in akademskih dejavnosti je bil naš vpliv na splošno razmišljanje na tem področju omejen. Zato je pomembno, da se ti centri bolje povežejo tako, da tvorijo prilagodljivo in proaktivno mrežo. Do leta 2006 je treba ustanoviti tako mrežo, ki bi pripravljala strateške študije, ki bi podprle naše razmišljanje in krepile naš akademski prispevek h globalnemu razmišljanju. Do leta 2008 bi omogočila celovito zmogljivost EU za ocenjevanje perspektiv in analizo, ki bi podprla vizijo, oblikovano v Evropskem soglasju.

(ii) Evropski dnevi razvoja

Trenutno ni nobenega dogodka ali trenutka, ki bi simboliziral analitični prispevek EU na področju razvoja ali ki bi združil vse akterje EU. Večina političnih strank, združenj ali organizacij ima trenutek „povezanosti“, namenjen razmišljanju o prihodnosti, kot so „poletne univerze“ ali „tematski tedni“. Tak dogodek ali trenutek bi lahko pomagal razviti dinamiko razmišljanja in soočenje ter združiti različne akterje skupnosti v smislu kolektivnosti, ki temelji na skupni agendi.

Zato se predlaga, da se od leta 2006 naprej oblikujejo letni „Evropski dnevi razvoja“ v okviru krepitev našega skupnega prispevka in učinkovitosti naših ukrepov.

(iii) Širjenje skupnega usposabljanja

„Evropsko soglasje“ je poudarilo tudi skupne operativne cilje in metode, ki ustrezajo pragmatičnim načinom. Komisija in države članice so razvile programe poklicnega usposabljanja za strokovne delavce, ki se ukvarjajo z razvojem. Zato se predlaga, da se razvije evropski zemljevid usposabljanja, ki bi prerazporedil ustrezna orodja usposabljanja v Komisiji in državah članicah tako, da bi bila v prihodnosti na voljo vsaki članici EU. Tak sistem bi bilo treba preizkusiti med prvimi Evropskimi dnevi razvoja v letu 2006 in ga v celoti razviti do leta 2008.

8. naloga - skupne lokalne ureditve

Komisija in države članice bodo morale hitro skupaj razviti prilagodljive skupne lokalne ureditve, ki omogočajo prilagoditev lokalnim posebnostim, in jih sprejeti do konca leta 2006.

Do leta 2008 je treba take ureditve predlagati za vseh 14 držav, ki so podpisale Rimsko deklaracijo o usklajevanju (tj. Bangladeš, Bolivija, Kambodža, Etiopija, Fidži, Kirgiška republika, Maroko, Mozambik, Nikaragva, Niger, Senegal, Tanzanija, Vietnam in Zambija), za katere je leta 2004 Odbor za razvojno pomoč opravil študijo o usklajevanju in imajo zato zanesljivo izhodišče glede razmer v državi.

9. naloga – pregled razvojnih predpisov EU: zbirke

Sestavljene bodo naslednje štiri zbirke:

- (1) zbirka predpisov EU za načrtovanje programov;
- (2) zbirka predpisov EU za javna naročila;
- (3) zbirka predpisov in načel EU za nevladne organizacije;
- (4) zbirka predpisov EU za subvencije.

Vse zbirke bodo razvite do konca leta 2006. Leta 2008 bodo naknadno revidirane, odvisno od nadaljnjega poenostavljanja in usklajevanja predpisov.